

među

tim

RETROVIZIR

Nemanja Marinkov

U žučnu kesu

(o filmu *Flesh for Frankenstein*, poznatijem kao *Andy Warhol's Frankenstein*)

Galama, buka, kontroverze, pljuvanje, hvaljenje, uvlačenje. Sve to oko novog filma Anđeline Žoli koji čak ni pogledao nisam, a opet sve sam o njemu čuo, silom prilika, nateralo me je da se setim filma nastalog pre oko četrdeset godina, na tlu Srbije (neki će reći Jugoslavije) ni manje, ni više. Dobar deo filma je, doduše, snimljen u Italiji, ali pravimo se da to nisam spomenuo. Neki ga nazivaju maestralnim delom kempa, neki običnim đubretom, neki horor komedijom, a ja sam samo želeo da ga pogledam. I nisam pogrešio. Reč je o filmu *Flesh for Frankenstein* ili poznatijem kao *Andy Warhol's Frankenstein*.

Unapred se izvinjavam što koristim ovu rečenicu, ali ovo zaista jeste jedan od onih filmova koji ili volite ili mrzite. Pritom, ne mislim na romantične komedije opljuvane od strane muškaraca čijim devojkama ili ženama se film svideo, pa one žele da ih muž budi ružom, doručkom i ako je moguće četvorosatnim seksualnim odnosom ne mareći što će ih gazda otpustiti sa posla zbog toga. Elem, ko je pogledao *Rocky Horror Picture Show* će odmah shvatiti o čemu pričam.

Flesh for Frankenstein bi trebalo da predstavlja određenu vrstu satire društva sedamdesetih. Kada čujemo ime Frankenštajn prvo što nam pada na pamet je groteskna pojava Borisa Karlofa. Često se zaboravlja da je Frankenštajn doktor, a njegova groteskna kreacija, odnosno Karlof, samo i jedino to – groteskna kreacija. Morisi je ne jednu, nego dve kreacije doktora Frankenstajna pretstavio kao lepe ljude, tik izletele sa, recimo, jedne od bezbrojnih Vorholovih žurki. Grotesknost je ovde u samom seksualnom činu, porodičnim odnosima, incestom i prevarama koji god kadar da pogledamo. Sama priča je prepuna rupa i

to namerno. Kao da su rekli: „Znaš šta, batali priču, ubaci krv, golotinju, sve što ti padne na pamet, i dok ti oni aplaudiraju jer si im ispunio želju bacivši im u krilo film pun unutrašnjih organa, grudi, guzica i seksualnih devijacija, sačekaj da sutra posle masturbacije shvate kako si im prodao sve to samo da im dokažeš da nisu u pravu". Da dodam, Pol Morisi ima odlično oko za kadar sa ženskim grudima. Umalo da zaboravim, film je tada, sedamdesetih, bio sniman 3D tehnologijom. Imao je sve da zainteresuje upravo onu publiku koju cilja da uvredi. Zaista maestralno.

Ali... Nama, pošto nismo ciljna grupa Morisija, priče je vrlo bitna. Tačnije, jedan deo nje. Naime, doktoru Frankeštajnu treba "nazum". Nazum??? Da, i ja sam ovde složio lice u isto ono kao kad baba na pijaci pregleda gaće i hoće da se cenjka. I to nazum koji će imati karakteristike srpskog savršenstva. Gle čuda, ode dobri doktor i odseče glave plavokosom momčiću i plavokosoj devojci. Hmmm, doktor crne kose, nosat, buljavih očiju, vazda nervozan kao da će sutra da započne svetski rat, odabra plavokose kao savršene, uz to slušajući muziku Vagnera. Podseća na nekog? Ne? Dobro.

Umalo da zaboravim. Frankenštajn je opsednut Srbima jeeeer, ha! Oni su savršena rasa i potiču direktno od starih Grka. Ne mrzi mene, poslužim se internetom, morao sam da proverim da jedan od saradnika na scenariju nije bio cenjeni Jovan I. Deretić. Nije. Pogledam njegovu godinu rođenja pa zaključim da je čovek bio statista u filmu i odatle dobio sve ideje. Nekako ja drugo objašnjenje za tvrdnje gospodina Deretića nemam. Mada, nema ni on. U svakom slučaju, Morisi, Deretića ti neću oprostiti.

Dalje nastavljati priču o ovome ne želim. Nadam se da sam bar nekolicinu zainteresovao da pogledaju film a istovremeno se nadam da određenim pokretima nisam dao nove ideje i istorijsku potporu (to što je film delo fikcije njima neće puno značiti).

Dozvolite da ovo donekle završim rečima doktora Frankenštajna:

„Da bi spoznao smrt, Oto, moraš jebati život... U žučnu kesu."
I ja se smejem, ne brinite.

Nemanja Marinkov